

ΕΝΑΣ ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

Ο Φρέντι περνούσε την ώρα γκρινιάζοντας στο φίλο του το Λιουκ.

Ο Λιουκ ήθελε να γίνει καλικάντζαρος – γιατρός και σκέφτηκε πως, ακούγοντας υπομονετικά το Φρέντι να κλαψουρίζει για το παραμικρό χτυπηματάκι, μπορούσε να εξασκηθεί γιατρεύοντάς τον. Έτσι θα μάθαινε το επάγγελμά του.

Μια μέρα, ο Φρέντι ήρθε να τον βρει κλαψουρίζοντας, όμως χωρίς κανένα φανερό τραύμα, ούτε καν κακή όψη. Αντίθετα, ο Λιουκ τον είδε πολύ καλά, χαρούμενο, παρά την γκρίνια του, που, τώρα, έμοιαζε ψεύτικη.

-Πώς είσαι; ρώτησε ο Λιουκ. Έχεις υπέροχη όψη σήμερα.

-Βρίσκεις;... είπε ο Φρέντι. Ωστόσο, δε νιώθω πολύ καλά.

-Πονάει η κοιλιά σου; ρώτησε ο Λιουκ.

-Όχι και τόσο, είπε ο Φρέντι.

-Ναι ή όχι, πονάει η κοιλιά σου; είπε κοφτά ο Λιουκ.

-Όχι! Δε νομίζω.

-**Λοιπόν! Τι τρέχει;** ρώτησε ενοχλημένος ο Λιουκ.

-**Δεν ξέρω,** είπε ο Φρέντι. **Δεν είμαι καλά.**

Ο Λιουκ δεν ήξερε τι να πει. Κοίταξε το φίλο του, που χαμήλωσε το βλέμμα και δεν είπε τίποτα.

-**Νομίζω πως ασχολιόμαστε υπερβολικά μαζί σου, φιλαράκο μου,** είπε ο Λιουκ. **Άλλωστε κι εσύ ασχολείσαι πολύ με τον εαυτό σου. Προσπάθησε να σκεφτείς λίγο και τους άλλους και θα νιώσεις καλύτερα, σε διαβεβαιώ.**

-**Μα κανείς δε με χρειάζεται,** είπε ο Φρέντι.

Ο Φρέντι είχε δίκιο. Επειδή βογκούσε όλη μέρα και παραπονιόταν συνεχώς, όλοι τον απέφευγαν και κανείς δε θα σκεφτόταν ποτέ να του ζητήσει κάποια εξυπηρέτηση. Τον ρωτούσαν απλώς αν ήταν καλά και ο Φρέντι δε απαντούσε ποτέ ναι.

-**Δεν υπάρχει λύση για σένα, Φρέντι,** είπε ο Λιουκ κάπως σκληρά. **Είσαι χαμένη περίπτωση. Θα είσαι όλη σου τη ζωή ένας γκρινιάρης καλικάντζαρος. Στα καλικαντζαροχωριά, πάντα υπάρχουν ένας δυο τέτοιοι. Ε, λοιπόν, εδώ, αυτός θα είσαι εσύ. Δεν πειράζει, έτσι είναι.**

-**Νομίζεις;** ρώτησε ο Φρέντι αναστατωμένος.

Και γύρισε στο σπίτι του, ευχαριστημένος που ήταν επιτέλους κι αυτός ξεχωριστός. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ήταν ο γκρινιάρης του χωριού.

Από το βιβλίο Χειμωνιάτικες Ιστορίες (Gregoire Solotareff)